

„Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi.“ /Žalm 121, 1-2/

Žalm 121 patří mezi poutní písně. Ve Starém zákoně je takto označeno 15 žalmů. Izraelci neměli mnoho chrámů (kostelů) jako máme my. Měli jen jeden, kde byla také uložena schrána s Desaterem, a ten se nacházel v Jeruzalémě. Mnozí Izraelci chodili několikrát do roka do Jeruzaléma, aby právě tam – v chrámu slavili velké svátky. Byl to především Pesach – svátek spojený s vyjitím z egyptského otroctví. Letnice, kdy lidé přinášeli do chrámu první chleby (tzv. prvotiny) z první pšeničné sklizně. Teprve později byly Letnice označeny jako den vydání Zákona – Desatera na hoře Sinaj. Třetí velký svátek se nazývá Sukot – svátek stánků. Izraelci si připomínají putování pouští a bydlení ve stanech.

V chrámu si lidé chtěli **společně** uvědomovat události, které s nimi Bůh konal, děkovali za dobré dary, kterých se jim v uplynulé době dostalo, prosili o požehnání do dalších dní. Při společné bohoslužbě radostně zpívali, modlili se, zažívali pocit bezpečí, sounáležitosti, přijímali posilu a naději pro čas příští. V chrámu – příbytku pro Boha pobývali rádi a bylo jim tam dobře. Žádná slavnost, byť je konaná pro Boha, však nemůže trvat věčně.

A teď si to zkusme představit. Bohoslužba skončila, dveře chrámu se zavřely, je čas opustit Jeruzalém (v hebrejštině – sídlo pokoje), je čas navrátit se domů. Před lidmi (v biblické době, dnes je tomu trochu jinak) se rozprostírají nejprve strmá údolí a dále hory, kterými je třeba projít. Najít správnou stezku, nesklouznout po droplící se skále do strže, udržet správný směr. Dojít dobře do cíle. Nejen já. Také druzí z mé rodiny, z naší vesnice. Slabší, starší, děti, ti, co už se jim nejde tak dobře a potřebují pomoci a podepřít. V horách se často ukrývají lupiči, kteří okrádají poutníky i o to málo, co s sebou nesou. Mohou člověka stlouci, možná i zabít...

Ne, nebudeme se dopředu strašit, prostě musíme jít. Cesta k domovu je dlouhá. Může trvat den, ale i dva, tři i více dní. Záleží, do kterého koutu země se člověk vrací. Jdeme povzbuzeni společnou bohoslužbou, Bůh nás učí důvěřovat, ale časem, přece jen..., občas mi do mysli proniknou obavy. Jeruzalém už nevidím, zůstal kdesi za mnou. Chrám už také nevidím, Zákon nevidím, Boha nevidím... Jen ty hory všude kolem! Ty vidím jasně. Pozvedám k nim své oči. Prohlížím si

je. Tam přece sídlí bohové. Kenaanci a všechny okolní pohanské národy tam na vrcholcích hor staví oltáře a posvátné sloupy pro své bohy. I řečtí bohové sídlí přece v horách – na Olympu. Hory jsou mohutné, silné, tajemné. Může mi tam odtud přijít pomoc?

Nemůže! Má pomoc je od Hospodina. Stvořitele nebe i země. Od živého Boha, který není na vrcholcích hor, ale je s člověkem a pomáhá v konkrétních situacích. Jak? Někdo se mě zeptal – jak? Často pomocí druhého člověka, kterého nám „pošle do cesty“. Někdy nám dá vnitřní sílu k vyřešení nebo nesení těžké situace. Jindy nás může překvapit zcela jinak, vždyť je to Bůh a může dělat, co chce.

Má pomoc je od Hospodina. V hebrejštině není jen předložka **od**. Je tam složená předložka, která napovídá, že pomoc přichází **z obecnství s Hospodinem** a naprosto nemusí spočívat v tom, že dojdou splnění lidská přání. To může být pro nás těžké. Bible nás však ujišťuje, že Bůh – Hospodin je s věřícím člověkem a věřící člověk je s Hospodinem. Bůh nedříme, nespí, chrání nás. Sloveso chránit je odvozeno od podstatného jména (respektive slovního základu) pro oční víčko. Ukazuje tím na velmi citlivou a přitom důkladnou ochranu (oční víčko je pro oko dokonalá ochrana) a zároveň naši zranitelnost a nezajištěnost navzdory všem vymoženostem našeho světa, které máme.

Žalm 121 je poutní píseň. Také my jsme na začátku dalšího úseku cesty. Je po prázdninách, po dovolených, pomalu začíná podzim. Někdo šel poprvé do školy nebo do školky, někdo školu nebo zaměstnání změnil. Někdo bude mít po tom podivném roce konečně možnost vůbec se pořádně vidět a poznat se svými spolužáky. Někdo se narodil, někdo v nový život pevně doufá, jiný přestál těžkou nemoc či událost a další třeba jen tak počítá kolikže už je mu to vlastně let.

Uvědomujeme si, že jsme křehcí a zranitelní a tak pozvedáme svůj vnitřní zrak – kam? **K Bohu** (ne k horám – k novodobým modlám v podobě televizních jasnovidců, věštců, zaručených horoskopů. Ne k vědmám, kávovým sedlinám, magickým svícím a kamenům, zaručeným amuletům) a prosíme o pomoc. Všechno těžké nezmizí. Kopce se většinou nenarovnají a války a zemětřesení také pořád budou. Protože jedno je z člověka a druhé z přírody.

Ale ve všem co nás potká, máme někoho, kdo jde s námi. Bůh ví o nás všech, někdy radostných, jindy unavených a zaprášených poutnických životem. Ví o všech nemocných i vyřazených na okraj společnosti. Bůh je v tomto světě pomocí. Nedříme a nespí, je **Pánem všeho stvoření a záleží mu na nás**. Amen.

/Slovo na neděli 12. září 2021 Dana Kalivodová/